

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

Добрий ранок!
ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№38
(188),
1—8
ЖОВТНЯ
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

В.Ющенко:

Спроба продажу Одеського припортового заводу є черговим свідченням зневаги до закону

Президент України вважає абсолютно неприйнятним такий підхід до приватизації стратегічних об'єктів, які продемонстрували Уряд та Фонд державного майна України під час спроби продажу ВАТ "Одеський припортовий завод". Вкотре було продемонстровано небажання діяти в рамках закону та повна зневага до рішень суду.

Незважаючи на діючий Указ Президента України та рішення суду, Фонд державного майна України пішов на пряме порушення закону і провів запланований конкурс, виконуючи тінюві домовленості Уряду. Зважаючи на широкий розголос неправомірних дій Уряду, інвестори відмовилися називати реальну ціну за ризиковий об'єкт приватизації.

Коли у ході конкурсу не вдалося реалізувати домовленості Уряду щодо продажу акцій Одеського припортового заводу визначеному покупцеві, конкурсна комісія не визнала результату аукціону.

Такі дії викликають неприємні асоціації щодо повторення вже пройденого етапу кулуарної приватизації та є абсолютно неприйнятними.

Тому Глава держави звернувся до Генерального прокурора України з проханням дати правову оцінку діям посадових осіб Фонду та вжити передбачених заходів для притягнення до відповідальності винних у порушенні закону.

Президента України обурює спроба Уряду свою недолугу бюджетну політику компенсувати шляхом продажу стратегічних для держави об'єктів.

Замість реальних бюджетних реформ, зменшення бюджетних видатків Уряд продовжує практику збирання наперед податків, невилплати податку на додану вартість, а нині ще й реалізовувалась спроба продажу стратегічного для країни Одеського припортового заводу.

Урядом сьогодні переслідується тактика під назвою "пересидіти кризу". Головний фінансовий документ на 2010 рік наочно продемонстрував політику Уряду, запропонувавши побудувати бюджет на нереальній доходній частині, посиленні ручного керування ресурсом, абсурдності Стабілізаційного фонду.

Небажання Уряду проводити бюджетну реформу закриває перед Україною перспективи економічного розвитку та значно погіршує умови виходу з кризи.

Таким чином спроба продажу Одеського припортового заводу є намаганням Уряду за рахунок розпродажу стратегічних об'єктів за мінімальною ціною компенсувати свою недолугу бюджетну політику, демонструючи зневагу Прем'єр-міністра до законодавства і судової системи влади.

president.gov.ua

У Коломойського звинуватили Тимошенко у тиску. Семенюк знає план

Представник компанії «Нортіма» Тимур Новиков звинувачує Кабінет Міністрів у тиску на конкурсну комісію з продажу Одеського припортового заводу.

Про це Новиков заявив в ефірі Шустер Live у вівторок вечері.

Він підкреслив, що 21 вересня, коли остаточно став відомий склад учасників конкурсу, «ніхто з представників Кабміну, або з Фонду держмайна або з членів комітету з приватизації цього об'єкта не порушив питання, що в нас маленька ціна».

«Питання про ціну раптом виникло після того, як члени комісії повернулися з дорадчої кімнати. Йшли вони туди з одним настроєм. Хтось з них навіть

потискував нам руки, вітали», - розповів Новиков, який був присутній на конкурсі. «А потім сюрприз. Я думаю, що в цій кімнаті відбувся елемент керування Кабміну Фондом держмайна», - сказав він.

Відповідаючи на уточнююче питання, про те, що хтось у цій кімнаті від Кабміну міг сказати Фонду держмайна прийняти таке рішення, він додав: «Або шляхом телефонного дзвінка. Телефонне право ще будь здоров, як бере участь в управлінні».

У свою чергу экс-глава Фонду держмайна Валентина Семенюк-Самсоненко заявляє, що конкурсна комісія не мала права не визнати конкурс.

«Конкурсна комісія, яка пішла в дорадчу кімнату, порушила регламент роботи комісії», - наголосила вона.

За її словами, «це дає підставу для сьогоднішніх людей, які виграли кон-

курс, подати до суду». Семенюк-Самсоненко нагадала, як в 2001 році Костянтин Жеваго придбав Луганськстепловозу за 43 млн. гривень.

«Тоді конкурсна комісія визнала конкурс недійсним. І Жеваго пішов у суд. У 2005 році, коли я прийшла в ФДМ, він поклав рішення суду, яке мене зобов'язувало продати завод за 43 млн. гривень, бо конкурсна комісія не мала права не визнавати конкурс», - зазначила Семенюк-Самсоненко.

Вона зазначила, що наразі розвивається той самий сценарій.

«Відбулося шоу, розіграно з тим, щоб на цьому питанні не завершити, а завтра рішенням суду віддали цей завод тому, хто виграв. І ця дія буде зроблена таким чином, що ФДМ і держава втраять все», - зазначила вона.

pravda.com.ua

Одеський припортовий завод. Ганебний фінал

Продаж "Криворіжсталі" задав нову планку вартості промислових об'єктів на пострадянському просторі. Але після цього протягом чотирьох років влада не спромоглася продати жодного потужного активу. І якщо в 2006 президент Ющенко звинувачував прем'єра Януковича у зволіканні з приватизацією, то в 2008-2009 глава держави особисто блокував спроби продажу.

Хоча влітку здавалося, що влада досягнула консенсусу про необхідність реалізувати Одеський припортовий на відкритому конкурсі.

До цього підштовхувала криза і зростання ціни на газ. Завод став збитковим, а проведення приватизації було вимогою МВФ у рамках програми порятунку економіки України. У липні цього року перший заступник глави секретаріату президента Олександр Шлапак повідомив, що Віктор Ющенко не заперечує проти продажу заводу. Як би там не було, до останнього моменту Банкова не блокувала процес.

Але за 12 днів до приватизації президент зупинив дію постанови уряду в частині, де ОПЗ включався у перелік підприємств, що підлягають приватизації у 2009 році.

Колись тріумфальна історія приватизації в Україні повторилася у вигляді фарсу.

Після виборів 2004 року нова влада спромоглася провести лише два конкурси з продажу великих промислових об'єктів.

Повторна приватизація "Криворіжсталі" восени 2005 вважалася першим відчутним успіхом нової влади. На конкурс приїхав Віктор Ющенко, який спостерігав за ним у кабінеті керівництва Фонду держмайна, а відставна прем'єр Юлія Тимошенко в супроводі чомусь Андрія Шкіля проникла навіть всередину і першою привітала Адітью Міттала - сина Лакшмі Міттала, який був присутнім на аукціоні.

Хоча в Кабміні заявили, що це ніяк не вплине на намір продати завод, але на конкурс заявили лише три структури - "Нортіма" Ігоря Коломойського, "Фрунзе-Флора" Костянтина Григоришина і "Азот-Сервіс" російського "Сибур"а.

Паралельно Коломойський підстрахувався, подавши позов від імені свого іншого підприємства "Дніпроазот"а.

Таким чином, на момент проведення конкурсу треба було нівелювати дві заборони на приватизацію - від Ющенка і Коломойського. Власне, зі з'ясування цих обставин і почався аукціон з продажу Одеського припортового заводу. Журналісти могли відслідкувати це по телевізору, який встановили на ганку Фонду.

- Вчора ми отримали офіційний лист, де повідомляється, що Конституційний суд відмовив у відкритті провадження за зверненням президента, - сказав Парфененко.

Крім того, керівник Фонду повідомив, що за ухвалою про зупинку конкурсу, ініційованою "Дніпроазотом", не відкрито виконавче провадження - а тому Фонд на неї не зважатиме.

Однак тут же почалося нагнітання пристрастей.

(Закінчення на 2 с.)

Тривожні сигнали імперських амбіцій

Віктор Ющенко повернувся зі Сполучених Штатів, де так і не побачився з президентом Бараком Обамою. Як уже писала "УМ", зустріч тет-а-тет під час урочистостей із нагоди відкриття чергової сесії Генасамблеї ООН у графіку глави Білого дому й не передбачено, але принаймні потиснути одне одному руки вони з українським колегою планували. Однак Президент України не зміг скористатися запрошенням на прийом, який давав Обама. Виявляється, не тільки у нас під час офіційних заходів, а й у США на засіданні Генасамблеї ООН промовці не гребують перевищенням регламенту. Через те, що спікери, які виступали до нього, значно перебирали відведений їм на виступ час (скажімо, лідер Лівійської Джамахірії Муаммар Каддафі замість 20 хвилин говорив півтори години), Ющенко зійшов на трибуну на дві години пізніше, ніж було заплановано. А відтак на прийом до президента США, який відбувався саме в ті хвилини, не потрапив.

Привітавши представника Лівії Алі Абдуссалама Трейкі з обранням на посаду 64-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН, український Президент зазначив, що промовляє "від імені країни, чия остання п'ятирічна дистанція є винятковою за концентрацією випробувань і прогресу". "Наш демократичний вибір - незворотний, - наголосив Віктор Ющенко. - Як вільний народ ми не сприймаємо жодні форми втручання у внутрішні справи суверенних держав, тиску на них чи вияви авторитарного мислення у міжнародних зносинах". Нагадавши, що незабаром світ відзначатиме 65 років перемоги над фашизмом, В. Ю. закликав усі держави, які пам'ятають його жахи, "не допустити жодного натяку на відновлення тоталітарної ідеології та її похідної - політики імперських амбіцій, що нехтують цінність людського життя і порушують право народів на самостійне національне буття". "Говорю про це, бо відчуваю тривожні, ожилі сигнали з минулого - від намагання поставити під сумнів саме існування нових незалежних держав до спроб

3 трибуни Генасамблеї ООН Віктор Ющенко різко виступив проти втручання у внутрішні справи суверенних держав та закликав посилити гарантії безпеки неядерним країнам

заперечити власний погляд нації на своє минуле і майбутнє, - зауважив Президент. - Україна категорично засуджує і не приймає порушення основоположних міжнародних принципів, у тому числі територіальної цілісності й непорушності кордонів суверенних держав". Як глава держави, яка добровільно позубулася третього у світі ядерного потенціалу, Ющенко акцентував, що Україна наполегливо розраховує на підтримку постійними членами Ради Безпеки ООН своїх пропозицій про посилення гарантії безпеки неядерним державам і вітає кроки США та Росії щодо нової угоди на заміну договору між СРСР і США про скорочення й обмеження стратегічних наступальних озброєнь від 31 липня 1991 року, термін дії якого завершується цього року.

Україна є і завжди буде надійним партнером ООН у справах миру та безпеки і підтверджує намір здобути членство в Раді Безпеки ООН у 2016-2017 роках, заявив Президент. Ющенко нагадав, що цього року схвалив Стратегію міжнародної миротворчої діяльності України, й запропонував Генасамблеї розглянути додаткові заходи стосовно зміцнення правового захисту учасників миротворчих операцій.

Також глава держави привітав рішення різних багатосторонніх форумів, спрямованих на боротьбу з глобальною фінансовою кризою, запропонував повернутися до ідеї заснування Ради економічної безпеки ООН.

ПЕРЕГОВОРИ

Під час перебування з робочим візитом у Нью-Йорку Віктор Ющенко провів зустрічі з главами деяких держав. Зокрема, з головоюччим президентом Боснії і Герцеговини Жельком Комшичем, президентами Литовської Республіки - Далею Грібаускайте, Фінляндської Республіки - Тар'єю Халонен та Кіпру - Дімітрісом Хрістофіасом. Окрім того, Ющенко взяв участь в офіційному ланчі від імені Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй Пан Кі Муна, мав зустрічі з Головою 64-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН Алі Трейкі.

У рамках участі у 64-й сесії Генеральної Асамблеї ООН т. в. о. міністра закордонних справ України Володимир Хандогій провів переговори з міністром закордонних справ Російської Федерації Сергієм Лавровим. Керівники зовнішньополітичних відомств двох держав обговорили сучасний стан українсько-російських відносин та погодили графік подальших міжміністерських консультацій.

Зоряна КРІТ
umoloda.kiev.ua

Два дні до відставки

27 вересня 2007 року Юлія Тимошенко публічно пообіцяла залишити посаду Прем'єр-міністра, якщо за два роки не виплатить по тисячі гривень кожному вкладникові «Ощадбанку»

Тоді, в ефірі телеканалу «1+1», Юлія Володимирівна говорила твердо і рушуче: «Я знаю, що ми зможемо протягом двох років людям (вкладникам радянського «Ощадбанку») гроші повернути». «Якщо я не зможу повернути людям гроші протягом двох років, я, на відміну від наших чоловіків-політиків, покладу заяву і піду з посади. Тому що посади не потрібні, якщо ти не можеш обіцяне людям дати».

Така категорична обіцянка здивувала тоді навіть соратників Юлії Тимошенко. Міністр економіки у її першому уряді Сергій Терехін публічно заявив, що виплата компенсацій грошми — річ дуже малоімовірна. І додав фразу, яка мала свідчити, що леді Ю, віддаючи «чоловічі» обіцянки, зі своїм найближчим оточенням не радилася: «БЮТ цього ніде не обіцяв».

Але ж обіцяла ВОНА.

Станом на кінець минулого року уряд Юлії Тимошенко виплатив трохи більше 6 млрд. грн. близько шести мільйонам вкладників. Натомість у черзі ще стоять 13 мільйонів наших співвітчизників. Принаймні так виглядала статистика до середини вересня. А два тижні тому Прем'єр вирішила використати зовсім інші цифри: «6,5 мільйона із 8,5 (!) отримали тисячу гривень як перший транш. Ми через чотири місяці (!) знімемо цей шлагбаум», — легко пролонгувала свої обіцянки Прем'єрка напередодні президентських виборів.

Питань, на які Юлія Володимирівна так і не відповіла, залишається дуже багато. Перший бік, звичайно, моральний. Так, нині Прем'єрка скаржиться, що працювати їй заважають. Президент, погані депутати, підступна економічна криза. Але ж від політика завжди чекають дотримання слова, тим паче ґрунтованого на такому пафосному порівнянні сильної і працюючої жінки зі слабкими й безвідповідальними чоловіками. Принаймні у слічі Юлії Тимошенко дворічної давнини не звучало: «Я поверну вам гроші, якщо ми швидко приватизуємо великі підприємства або Нацбанк погодиться на емісію». З іншого боку, проводячи виплати, Юлія Володимирівна чомусь відмовляється індексувати тисячу гривень навіть на офіційно прогнозований показник інфляції за останній рік та не зважає на девальвацію національної валюти. А це вже щонайменше несправедливо — адже перші отримали значно більше,

ніж останні. Зрештою, чи не перетвориться на чергову мильну бульбашку обіцянка «заплатити всім» упродовж чотирьох місяців? «Реалізувати цей проект швидко буде важко», — прокоментував «УМ» експерт Школи політичної аналітики при Києво-Могилянській академії Сергій Кисельов.

Про те, як повертали «Юліну тисячу», можна скласти багатотомний архів публікацій: довгезелні черги, у яких люди несприятливо, а іноді й помирали, запис на кілька місяців наперед, «відкати» працівникам «Ощадбанку», аби просунути у списку, «ноу-хау» окремих банкірів, коли замість тисячі гривень на руки платили по 600 за курсом долара. Найгірше доводилося сільським мешканцям, які мусили по кілька десятків разів їхати до райцентру — на перекличку. Тих, хто проводив час у чергах, Тимошенко заспокоювала особисто: «Я прошу вас, дорогі мої, особливо літніх людей, не хвилюватися, не стояти у великих чергах — перереєстрація вкладів та видача заощаджень не обмежені в часі. Дай Боже вам здоров'я, і кожний гарантовано отримає те, що передбачено бюджетом». Та, хто повірили, не отримали нічого...

Негативно оцінюють і вплив виплат на економіку: 6 млрд. грн. вилилися на товарний ринок, «розхитуючи» і без цього послаблену кризою національну валюту. Голова Рахункової палати Валентин Симоненко стверджує, що, не маючи гривневих ресурсів, уряд почав спрямовувати на виплату компенсацій запозичені 2007 року валютні кошти. За оцінками Палати, для цього було використано 770 млн. дол., позичених на шість років під 6,6% річних. «Тепер треба повертати не по 5 грн. за долар, а по 8–9. І починати необхідно з цього року», — сказав Симоненко. — У результаті девальвації гривні це рішення коштує 4,5 млрд. грн. Таким чином, для того, щоб люди отримали 6 млрд. грн., уряд і Мінфін фактично витратили 10,5 млрд. грн.»

Чи дотримається Тимошенко обіцянки, дізнаємося вже завтра. Якщо вона людина слова — мала б подати у відставку.

Юрій ПАТИКІВСЬКИЙ
umoloda.kiev.ua

Одеський припортовий завод. Ганебний фінал

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

Представник секретаріату президента в конкурсній комісії Євген Капінос оприлюднив окрему думку, де виклав аргументи проти проведення аукціону. За його словами, Конституційний суд не скасовував указ Ющенка, який зупиняв постанову уряду про включення ОПЗ в число об'єктів приватизації.

Крім того, з'ясувалося, що у відкритті провадження відмовила лише колегія суддів Конституційного суду, яка нараховує шість осіб. А, за законом, далі це питання має бути винесено на засідання всього КС, який виносить остаточне рішення.

Однак посланця Банкової працівники Фонду сприйняли як частину сценарію зі зриву аукціону.

- Шановні колеги, давайте не займатися агітацією, - відповів керівник конкурсної комісії Ігор Білоцерківець, який запропонував думку Капіноса "взяти до уваги", але продовжити конкурс.

Але після цього атакі розпочав представник "Нортіма" Роман Жуган. Враховуючи, що власник цієї компанії Ігор Коломойський через "Дніпроазот" паралельно судився за скасування аукціону, було незрозуміло, чого домагається цей чоловік - проведення аукціону чи його анулювання.

- Повідомте нам, є якісь перешкоди для проведення конкурсу чи немає? - звернувся він до конкурсної комісії

- Поки немає, - запевнив його Білоцерківець. - Рішення про проведення конкурсу погоджено з Фондом державного майна. А те, що ви чули - це окрема думка члена конкурсної комісії.

- Тобто відсутні будь-які перешкоди? - продовжив представник Коломойського.

- Відсутні! - відповів керівник конкурсної комісії.

- А указ президента скасовано?

- Не скасовано! - тепер уже перехопив ініціативу представник секретаріату.

- Дозвольте питання - як такі протилежні думки можуть бути в членів конкурсної комісії? - запитав Жуган

- Член комісії, якщо з чимось не погоджується, може не голосувати, - спробував Білоцерківець зняти напругу. - Це його персональна думка...

- Ні, персональна думка - це у Фонду державного майна, - заявив посланник Банкової. - А Конституція передбачає, що указ президента чинний на всій території України.

Цю суперечку спробував зупинити Олександр Бондар, який і в часи Леоніда Кучми керував Фондом, а тепер працює народним депутатом і входить до комісії парламенту з питань приватизації.

- Указ президента не забороняє проводити приватизацію, - пояснив нардеп. - Бо Кабінетом міністрів рішення про проведення приватизації не приймалося.

Після цього присутні почали обговорювати другу перешкоду на шляху до приватизації - позов "Дніпроазоту", за яким Окружний адмінсуд Києва виніс ухвалу.

- Що написано в ухвалі суду? - запитав представник Коломойського.

- Заборонити допуск до участі в конкурсі компанії "Азот-Сервіс", - повідомив заступник глави Фонду державного майна.

- І не зважаючи на це, ви заявляєте, що перешкод для проведення конкурсу немає? - перепитав Жуган.

- Немає! - почув він у відповідь.

Після цього з'ясування відносин, яке тривало хвилин двадцять, було вирішено все-таки перейти до початку процедури продажу. Комісія відкрила стартові пропозиції учасників аукціону. Коломойський письмово висловив готовність заплатити за Одеський припортовий найбільше - 4 мільярда 100 мільйонів.

Саме з цієї ціни й відкрився аукціон - з кроком в 50 мільйонів гривень. Почалися торги. Всі троє учасників підняли ціну.

Компанія Григорішина припинила боротьбу першою. Його делегат від "Фрунзе-Флора" назвав 4 мільярда 550 мільйонів, після чого в збільшення ціни змагалися тільки "Нортіма" та "Азот-Сервіс".

Коли ведучий аукціону оголосив 5 мільярдів, таблицю підняв представник "Нортіма" Роман Жуган. Після цього ліцитатор ще декілька хвилин пропонував учасникам підняти ціну, але ніхто на це не погодився.

- Нагадую що до продажу пропонується пакет Одеського припортового заводу... - ведучий аукціону прагнув дати інвесторам час подумати.

Однак це не мало жодного ефекту. Не повіривши, що аукціон може завершитися так швидко, він почав перераховувати переваги ОПЗ.

- Дозвольте навести коротку характеристику цього підприємства...

Але це також не мало жодного ефекту. Тому ліцитатору довелося оголосити:

- П'ять мільярдів - раз, п'ять мільярдів - два, п'ять мільярдів - три. Продано!

Ситуація виглядала абсурдною, тому що однією рукою Коломойський судився за скасування конкурсу, а іншою - здобував перемогу.

Що відбулося після цього - достеменно невідомо, оскільки трансляцію аукціону було відключено. Приміщення Фонду залишила делегація "Сибур". Вони змусили журналістів наздоганяти себе, але не проронили жодного слова.

Непомітно пішли представники "Фрунзе-Флора". Ніщо не передбачало несподіванок. Але раптом на телеекрані знову включили операційний зал, де голова конкурсної комісії оголосив, що аукціон вважається таким, що не відбувся.

- Таким чином члени конкурсної комісії прийняла рішення не признавати ТОВ "Нортіма" переможцем конкурсу, - заявив Ігор Білоцерківець.

Згодом до преси вийшов керівник Фонду Дмитро Парфененко, знервований стан якого видавало легке тремтіння рук. Він запевнив, що відключив телефон і ні з ким не спілкувався, а своє рішення не визнавати результати конкурсної комісії ухвалила самостійно.

- Але ми це підтримуємо. Бо позиція і Фонду державного майна, і уряду полягає в тому, щоб не продавати такі перлини за заниженими цінами, - заявив Парфененко. - Одеський припортовий залишається у державній власності! Тому чекаємо на кращі часи.

На логічне запитання, чому Фонд вважає 5 мільярдів замало, хоча дав стартову вартість у 4 мільярди гривень, Парфененко відповів:

- Стартова ціна визначається на підставі методики. Адекватною ціною Одеського припортового є 8-10 мільярдів гривень.

Буквально в ці ж хвилини прес-служба уряду поширила коментар прем'єра Юлії Тимошенко на зустрічі з підприємцями. Вона звинуватила учасників конкурсу у... підклимній домовленості.

- Зараз в прямому ефірі було видно, як відбувалася змова трьох учасників для того, щоб за безцінь купити ОПЗ. І в прямому ефірі було видно, як зривався цей аукціон, як вони свою домовленість зробили публічною, - не приховувала обурення Тимошенко.

- Вони хотіли, по суті, за першу стартову ціну придбати Одеський припортовий завод. І таким чином, знову як завжди, вся приватизація, за їхніми розрахунками мусить проходити на основі корупції, в тіні та за безцінь.

- Я такого не дозволю зробити, - заявила Тимошенко, фактично визнавши, що змусила скасувати результати аукціону. - Тому цей проект, який мав стати прикладом відсутності корупції, тільки що комісія Фонду державного майна скасувала.

За декілька годин Ігор Коломойський оголосив про намір в суді оскаржувати це рішення.

"Нортіма" має всі шанси виграти суд і змусити продати йому Одеський припортовий. З того моменту, коли Тимошенко наказала, а Фонд держмайна всупереч заборонам суду оголосив початок аукціону, вони взяли на себе відповідальність за законність проведення конкурсу.

Сам аукціон відбувався без порушень. До того, як вартість Одеського припортового дісталася 5 мільярдів, було зроблено 18 кроків на підвищення ціни. Компанії-претенденти відповідали кваліфікаційним вимогам і перерахували заставу. Якби невідповідності були на цьому етапі, то кандидатів просто не допустили би до приватизації.

Єдине застереження, яке можливе для Коломойського - це не поспішати з розглядом позову. В цих умовах йому варто дочекатися подальшої девальвації гривні, щоб зменшити доларовий еквівалент ціни заводу.

І ще одне питання, яке може бути поставлене лише гіпотетично. Якби Одеський припортовий за 5 мільярдів придбав російський "Сибур", за яким стоїть "Газпром" - то чи наважилась би Тимошенко викривати його в змові та своїм вольовим рішенням скасовувати підсумки аукціону?

Зміна влади через комунікацію

Вложил деньги в ПИФы верные - будешь
в Сочи отдыхать (наверное)

Що таке влада як комунікація?

Ніклас Луман в книзі "Власть" пропонує теорію влади як комунікації. Ми подамо її творчо. Соціальні системи існують шляхом координації та самоорганізації за допомогою влади, яка сама здійснюється через комунікацію.

В комунікації владоможець здійснює два процеси: 1) створення невизначеності ситуації і 2) пропозиція підвладним зрозумілої альтернативи деякого рішення, яке породжує визначеність ситуації.

Головні умови збереження влади: 1) керовані (підвладні) не повинні мати інформації, яка дозволяє самим подолати невпевненість невизначеності; 2) керовані не повинні знати весь набір альтернатив можливих рішень задля визначеності; 3) керовані мають сприймати відібрану владою для демократичного голосування альтернативу вибору деякого рішення як те, що забезпечить визначеність.

Наприклад, військова безпека України має декілька альтернатив її організації: 1) власна система безпеки; 2) європейська система безпеки; 3) російська система безпеки; 4) НАТО.

Влада здійснює скритий відбір тільки однієї альтернативи вибору: НАТО - не-НАТО. Саме ця альтернатива обговорюється в масовій комунікації і може виноситися на демократичний референдум. Решта можливих альтернатив - в комунікацію не попадають, відтак на референдум винесені бути не можуть.

Ці обмеження і становлять різницю позицій владоможця та керованого: 1) різний доступ до інформації про всі можливі альтернативи рішень у ситуації невизначеності; 2) різні можливості маніпулювати комунікацією задля змістовного вибору всередині тієї чи іншої однієї альтернативи; 3) різні можливості впливати на форми, засоби та формати комунікації.

Владу за Луманом потрібно відрізнити від примусу. У того, кого примушують, можливість вибору нульова. Влада створює обмежений вибір, але він є. Щоб обмежувати вибір, використовується маніпуляція комунікацією в процесі розробки та прийняття рішень.

Саме демократична влада почала масово використовувати маніпуляцію комунікацією як базовий процес здійснення влади, що породжує необхідність підтримувати здебільшого маніпулятивні формати комунікації.

На основі такого розуміння влади як комунікації, можемо побачити також, що таке стратегічна опозиція влади на відміну від популістичної опозиції.

Стратегічна опозиція означає наступне - здобуття у боротьбі з владою повного

знання про весь набір альтернатив рішень (боротьба за повне знання), стратегічний підхід до вибору альтернатив та конфлікт з владою, яка відстоює іншу альтернативу рішень (конфлікт альтернатив).

А до того ж побудова паралельної комунікації, де пропонуються нові змісти (пропозиція нових альтернатив), нові смисли (рефлексія альтернатив у скритих владою контекстах), пропозиція нових форм, засобів та форматів комунікації (боротьба за управління комунікацією).

Популістична опозиція не робить цього. Вона бере участь у прикриванні владою частини інформації про набір альтернатив; вона не пропонує ані нових змістів, ані нових смислів; вона не створює нову комунікацію, вона бере участь у наявній комунікації і розігрує малозмістовні псевдоконфлікти.

Саме тому популістична опозиція здійснює маніпуляцію всередині владної маніпуляції, тобто бореться просто за наявну владу. У всякому створенні владою ситуації невизначеності така опозиція тільки посилює цю невизначеність. Вибір між старою владою і популістичною опозицією нічого не змінює в соціальній структурі суспільства.

Що таке масова комунікація як влада?

Масова комунікація є також породженням демократичної влади. З одного боку, це великий крок вперед по відношенню до різних форм авторитарних та тоталітарних типів закритої комунікації. З іншого, саме масова комунікація дозволяє повністю охоплювати нею суспільство та маніпулювати ним.

Суть демократичної комунікації полягає в тому, що закритий вибір владою рішень в масовій комунікації здобуває популярність на основі обмеженої компетентності демократичної більшості.

При цьому масмедіа стають не просто поставниками інформаційних, комерційних чи розважальних продуктів, а засобом здійснення демократичної влади.

Ніклас Луман в книзі "Реальність масмедіа" говорить про особливу реальність масмедіа, завдяки якій масмедіа обособлюються та подвоюють реальність. Для розрізнення реальностей в процесі їх взаємодії Луман вводить поняття самореференції та інореференції.

Самореференція масмедіа - це посилення на свою власну створену ними самими реальність, а інореференція - посилення на звичайну реальність.

Тільки на перший погляд здається, що реальність масмедіа залежить від звичайної реальності. Але тоді, коли масмедіа дійсно стають масовими та потужними, вони починають посилювати майже винятково на

Для того, щоб зрозуміти, що відбувається з українською владою, яка здебільшого перетворилася на медіа-владу, скористаємося теоріями німецького соціолога Нікласа Лумана - зокрема його книгами "Власть" та "Реальність масмедіа". Намагатимемося об'єднати концепти, викладені в книгах, а також творчо деталізувати розуміння процесів владарювання та функціонування медіа.

самих себе і заміщують звичайну реальність собою.

Тепер в реальності бачать не те, що існує дійсно, а те що існує в масмедіа.

Інореференція масмедіа здійснюється через теми комунікації. Самі теми виникають ніби в звичайній реальності (СНІД, тероризм і так далі), але потім вони стають вже темами масмедіа, і починають функціонувати по інших законах, які вже не залежать від звичайної реальності. Більше того, тепер звичайна реальність залежить від масмедіа.

Українська влада та комунікація

А тепер давайте спробуємо на прикладі нашої країни показати, як здійснюється влада через комунікацію масмедіа.

Всі ми 2004 року мріяли, щоб політична цензура була подолана. В основному це сталося. Але на місці цензури політичної з прямим примусом до того чи іншого змісту комунікації через "темники", прийшла цензура форматна, розробником якої на телебаченні виступив Савік Шустер.

Його підхід настільки сподобався українським владі та бізнесу, що був клонований чи впроваджений зі змінами на інших телеканаліах. Суть особливого формату комунікації Савіка Шустера полягає в наступному:

1) процес звуження кількості альтернатив рішень для публічної дискусії відбувається на етапі підготовки теле-ток-шоу (управління фільтрованою інореференцією комунікації);

2) на основі формату телепередачі в прямому телефірі відбувається модервана статусна комунікація (управління вибірковою самореференцією комунікації);

3) демонстрація так званої народної підтримки всередині заданих альтернатив своєї позиції, право обмежувати комунікацію інших залежить від високого статусу учасника комунікації;

Статусна комунікація це така комунікація, де можливість встановлювати тему дискусії, мати більший час висловлення своєї позиції, право обмежувати комунікацію інших залежить від високого статусу учасника комунікації.

Тільки модератор за домовленістю з власником телеканалу та представником влади має право встановлювати тему комунікації. Тільки політики можуть виходити в центр майданчика дискусії та отримувати найбільше часу для висловлення своєї позиції. Тільки модератор вирішує, коли і на який досить малий час дати слово експерту, журналісту чи представнику народу.

Маніпуляція починає здійснюватися на етапі відбору тем для теле-ток-шоу. Відбір тем відбувається не на основі інореференції, а на основі самореференції. Тобто те, що до цього мусувалося в ЗМІ, стає темою публічної комунікації в теле-ток-шоу.

Дійсна актуальність питання не вивчається, бо насправді значення не має. На етапі вибору тем здійснюється також змістовна розробка теми - саме тоді відбувається відбір зі всієї кількості альтернатив рішень єдина альтернатива, вигідна для влади та бізнесу, в змістовному просторі якої і буде відбуватися подальша комунікація.

Маніпуляція дискусією здійснюється за рахунок нерівного доступу до комунікації владоможців та керованих, з яких перші мають перевагу.

Учасники комунікації поділені на три сорти: перший - політики, які мають право говорити в центрі залу і використовувати для цього основний час комунікації; другий - експерти, які мають право тільки коментувати чи задавати запитання; третій - журналісти та представники з народу, які мають час для виступів за залишковим принципом.

Такий формат дозволяє приховувати знання про повний набір альтернатив владних рішень, створюючи невизначеність, і всередині наперед вибраної владою альтернативи рішень в комунікації досягати визначеності ситуації через її спрощення.

Формат жорстко обмежує виникнення нових змістів чи смислів, які нібито незрозумілі, але які насправді породжують неконтрольовану владою невизначеність.

Все це оплачується бізнесом та підтримується владою, які діють в єдиній зв'язці. Така форматна цензура чи форматна маніпуляція вважається найбільш глядацькою, дає великі рейтинги, якими її виправдовують. При цьому зовсім не враховується, що масова комунікація масмедіа не має конкурувати за глядацькість, бо в неї інша функція - випрацювання суспільних рішень.

Статусна комунікація стала широко розповсюдженою в країні. Навіть ті ток-шоу, де колись зберігалася хоча б трохи вільна змістовно комунікація, змушені були перейти до статусної комунікації. Мало того, саме до такого формату поступово перейшли майже всі круглі столи, експертні зустрічі, не кажучи вже про рідкісні громадські слухання.

Останній бастион статусної комунікації - Інтернет-видання - почали послідовно блокуватися через інтерактивний зв'язок.

Чим небезпечна статусна комунікація? Вона знищує довіру до політиків, які перестають бути спроможними пропонувати нові змісти, смисли та ідеї через виникнення комунікаційного бар'єру між владою та суспільством.

Вона знищує вартість експертного знання, а самі експерти поділяються на заангажованих, що мають доступ до статусної комунікації, і решту, що або не має можливості, або має дуже незначну можливість брати участь у такій комунікації.

Статусна комунікація зрештою небезпечна для суспільства, бо поглинає чи блокує будь-яку нестатусну комунікацію через її ціннісно-мотиваційну неконкурентність щодо влади.

Отже проблема не в Шустері з розробленою ним статусною комунікацією, а в тому, що іншої комунікації в країні вже майже не лишилося. Воювати потрібно не з Шустером, а зі статусною комунікацією.

Чому ж, запитаете ви, експерти, які ніби повинні розуміти всю цю ситуацію, змиряються з роллю "людей другого сорту", неже вони не можуть відмовитися від участі в теле-ток-шоу, неспроможні заявити свою незгоду з таким форматом, запропонувати нові формати? Можуть, але не всі, не завжди, індивідуально і без демаршів. І хоча спроба організувати колективний демарш в автора цих рядків була, але не судилося. Спокуса бути учасником статусної комунікації дуже велика.

Як можливо змінити владу через зміну комунікації?

Нинішній формат статусної комунікації в принципі не дозволяє виникати новим рішенням влади. Масмедіа чи публічні комунікаційні заходи всередині статусної комунікації можуть тільки безкінечно повторювати та інтерпретувати прийняті владою в закритому режимі рішення.

Статусна комунікація поступово втрачає довіру, як її втрачає нестратегічна влада і популістична опозиція, що нею користуються.

Сьогоднішні масмедіа в країні блокують і топлять у шумі різнозначної інформації нові змісти, нові смисли та інновації. Ніякі звалища ідей в Інтернет, як це пробували організувати деякі партії, не дозволяють виникати новим ідеям, бо ідея це, перш за все, активність її носія, який її пропонує, захищає та прощтовхує в комунікації.

Інтернет не може бути масмедіа, допоки він не є настільки ж охопним, як телебачення.

Зміна політиків біля влади без зміни змістів та смислів, без зміни форматів масової комунікації не є дійсною зміною влади.

Якщо ви всередині статусної комунікації чуєте знайомі слова нового претендента влади, звичний дискурс та впізнавані мовні звороти, знайте: ви маєте справу з реінкарнацією існуючої влади.

Як змінюється влада? Давайте підемо вже за зробленими нами означеннями.

Зміна влади відбувається через розширення змістовних альтернатив рішень в процесі ситуації невизначеності; через ускладнення прийняття рішень в масовій комунікації між декількома наборами альтернатив; через виведення процесу масових дискусій за межі існуючих змістів завдяки різним форматам дискусій; через появу нових змістів, нових смислів, інноваційних пропозицій; через забезпечення волевиявлення в більш широкому наборі альтернатив, якщо на цьому наполягає меншість.

Влада не змінюється на виборах, влада змінюється в процесі зміни комунікації.

Не тільки політики, але експерти та компетентні і активні громадяські повинні мати доступ до прийняття рішень на трьох рівнях: 1) на рівні опису всього набору альтернатив та в ситуації відбору 2-3 альтернатив; 2) на рівні вибору всередині обраних 2-3 альтернатив, де публічно обговорюються аргументи та контраргументи кожної; 3) на рівні впровадження рішення вибору всередині демократично обраної альтернативи.

Статусна комунікація має бути знищена як домінуючий формат масової комунікації.

Питання питань - де, в якому місці, з якими учасниками можлива стратегічна комунікація? Потрібні нові спеціально розроблені форми, засоби та формати комунікації, які дозволяють виявляти та обмежувати маніпуляції задля виникнення нових змістів, нових смислів, нових ідей.

Сергій Дацюк, корпорація стратегічного консалтингу "Гардарика"

Юлія Тимошенко протягнула руку своєму минулому

Віктор Пінчук і Юлія Тимошенко - люди з двадцятирічною історією стосунків. Вони познайомилися у 1991 в Москві, незадовго до розвалу Радянського Союзу. Потім вони були друзями і бізнес-партнерами, потім - найлютішими ворогами. Вона називала його корупціонером, він її - популісткою. За останні двадцять років один з них втратив вплив на владу, але зміг зберегти свої мільярди, інша - навпаки: втративши мільярди, вхопила і зберегла владу. Тривалий час ставлення Тимошенко до Пінчука було еталоном політичної ненависті. Завершилося все відставкою Тимошенко з поста прем'єр-міністра, коли вона надто сильно хотіла забрати в Пінчука Нікопольський завод феросплавів, придбаний ним за смішні гроші у часи Леоніда Кучми. А за останній рік-півтора відбувся непомітний, але результативний процес примирення. І тепер Тимошенко прийшла до Пінчука в Ялту, де він щороку проводить конференцію YES. Цього року щорічний Ялтинський самміт здобув найвище визнання - його включили в свої передвиборчі тури всі три фаворити президентських перегонів.

...Перед входом до Лівадійського палацу стояли Леонід Кучма та Віктор Черномірдин, до яких непомітно підкривався экс-президент Польщі Олександр Квасьневський.

- Саша, ти коли прилетів? - здивований Кучма розцілував польського колегу.

- Вночі... - тихою російською мовою відповів Квасьневський.

- Не виспався? - запитав, позіхаючи, Кучма.

- Да сейчас поспишь, - запропонував йому Черномірдин покуняти у кріслі під час конференції.

- Ти що, я не могу, бо я - модератор! - замавав руками Квасьневський.

Побачивши групу політичних пенсіонерів, до них попрямував экс-прем'єр Валерій Пустовойтенко. Але зробити він це спробував непомітно - і його справді не помітив один з телеоператорів, який вдарив камерою колишнього керівника українського уряду.

Кучма тим часом, не повертаючи очей, протягнув руку до охоронця - і той миттєво протягував йому пачку цигарок. Закуривши, экс-президент сварив сучасну владу.

- Вся їхня політика побудована на обіцянках: "Зробимо завтра, завтра, завтра, закладемо в бюджет наступного року..." Я їх хочу запитати: "Слухайте, а що ж ви п'ять років робили?"

За словами Кучми, нинішні керівники його уникають - він лише на день народження зідзвонюється з Ющенком.

- Ні з Тимошенко, ні з Ющенком я не зустрічаюсь. І на яхті з Тимошенко я не

катався, - пригадав Кучма звинувачення зразка літа 2008 року.

Про наближення 17 січня 2010 року нагадав президент Ізраїлю Шимон Перес, який захворів та не зміг приїхати до Ялти. Йому організували телеміст, і лауреат Нобелівської премії на відстані учив гостей Пінчука розрізняти "добре" від "поганого".

- Я знаю, у вас скоро вибори, - говорив Перес на екрані телевізора. - Мої слова можуть вам не сподобатися - але я прошу політиків: не шукайте популярності. Це як парфуми, які гарно пахнуть, але які небезпечно ковтати. Думайте про майбутнє вашої країни.

Але гості думали про Юлію Тимошенко, яка підняла в повітря урядовий літак, щоб на декілька годин побувати в Криму і провести презентацію самої себе перед європейськими гостями Віктора Пінчука.

Пінчук разом з віце-прем'єром Григорієм Немирею вийшли на ганок Лівадійського палацу в очікуванні кортежу. За кілька секунд мала настати неминуча історична мить - публічне рукостискання колишніх ворогів.

Тимошенко вийшла з машини і протягнула свою руку Пінчуку, який буквально на декілька градусів схилився у реверансі. Виглядало все це стримано, якщо порівнювати з тим, як Тимошенко обійняла Квасьневського.

- Вы знаете этого парня? - жартома показав экс-президент Польщі на Немирю, притискаючи його за лікоть.

- Ой! Как же, - підіграла Тимошенко і кинула Немирі "привіт!" - У меня такое впечатление, что я живу с ним вместе.

Тимошенко і кавалькада супроводу зайшли на італійське подвір'я Лівадійського палацу.

- Вставайте, вставайте! Іде прем'єр-міністр! - Квасьневський почав жартома піднімати гостей зі стільців.

Раптом Тимошенко відхилилася від курсу, який прокладав їй польський відставний президент.

- Юля, сюди! - гукнув Квасьневський. Але Тимошенко вже відволіклася на співрозмовника, якого було не розглядати за натовпом супроводжувачів.

- Юля, не туда! Иди сюда! - ще раз гукнув Квасьневський.

- Я лише підійшла привітатися! - винувато вибачилася Тимошенко. Кризь спину членів делегації було видно, як вона зімкнула обійми на шиї в Петра Порошенка.

Так само гаряче, але декілька днів тому, вона цілувалася з його батьком Олексієм Порошенком - під час виборчого туру до Вінницької області.

Така любов мала прагматичне підґрунтя. За інформацією джерел, партфункціонери "Нашої України", на яких Петро Порошенко зберігає вплив, отримали вказівку на президентських виборах підтримувати Юлію Тимошенко.

Промова Тимошенко на ялтинській конференції була у форматі спецвипуску програми "Свобода слова з Андрієм Куліковим" на ICTV, який був показаний ввечері у відеозапису.

- Можете назвати три кроки виходу з кризи, які ви зробите в разі обрання президентом? - почав телеведучий для розігріву ток-шоу.

Замість відповіді Тимошенко з усмішкою почала залицання з аудиторією.

- Мені дуже приємно бачити в залі майже всі знайомі обличчя... - але тут її погляд зіштовхнувся з Леонідом Кучмою, який сидів у першому ряді. Напевно, ні він, ні вона років п'ять тому навіть у сні жажив не могли уявити такої мізансцени. Голос прем'єра втратив радісні інтонації, а щоб пояснити безрадісний стан сучасної України, Тимошенко перерахувала вади, які залишилися у спадок від Кучми.

- Нам залишилася пострадянська протекціоністська система, нашій команді треба було усунути масштабну корупцію, яка народилася після розпаду Радянського Союзу...

Але не тільки це заважало Тимошенко жити. Інша біда прем'єра - це політична реформа, яка стала прощальним "подарунком" Леоніда Кучми своїм наступникам.

- Проблема України - недеєдатна система влади після внесення змін до Конституції, - проголосила прем'єр.

Тимошенко натякнула, що наближається час, коли вона буде переробляти Основний закон під себе.

- Щоб після виборів дійсно протистояти кризі, треба зробити перший крок - провести консолідацію влади, - оголосила вона.

Але під якою посадовою особою будуть "консолідовані" повноваження, Тимошенко не повідомила - бо сама не знає, ким буде після виборів: президентом чи прем'єром.

А поки Ялтинська конференція була нагодою для Тимошенко провести

самопрезентацію в середовищі міжнародних експертів та бізнесменів, які приймали в гості до Пінчука.

- Сьогодні ми займаємося створенням в Україні інвестиційного клімату, про який ви всі мріяли! - прем'єр обвела очима західних гостей. - Ми сьогодні створили велику раду інвесторів і раду підприємців поряд з урядом. І на кожному засіданні уряду розглядаємо 10-15 питань, які знімають корупцію!

Такий нюанс, що голова ради інвесторів Сергій Тігіпко звільнився три місяці тому, вона воліла обійти стороною.

Прем'єр продовжувала перераховувати досягнення свого уряду - дійшла черга до енергозбереження.

- Хочу назвати тільки одну цифру, яка має складову справжніх реформ, а не лише кризи. Якщо до початку кризи Україна споживала 53 мільярда кубометрів, то в кінці цього року вийде на 27 мільярдів, - повідомила Тимошенко.

- ...Практично вся теплова генерація у нас переведена на вугілля. При чому з застосуванням екологічно чистих технологій! - звітувала Тимошенко перед європейцями.

- Про яку країну вона це розповідає? - сказав Дмитро Видрін надто голосно для того, щоб ніхто це не почув.

Але Тимошенко вирішила не монополізувати лаври реформатора - вона їх розділила з Міжнародним валютним фондом.

- Я хочу подякувати всім країнам, які зробили внески до МВФ, подякувати місії МВФ і раді директорів МВФ, - повторювала Тимошенко так, як зазвичай це

роблять при врученні "Оскара" продюсерам, що профінансували кінострічку.

Григорій Немиря, який зайняв місце в першому ряді, схвально захитав головою.

З особливою художньою яскравістю Тимошенко описала ситуацію навколо продажу Одеського припортового заводу, який має відбутися в понеділок, 29 вересня.

- Я переконана, що конкурс буде, і це буде красиво, - запевнила вона, порівнявши продаж ОПЗ з найбільшою приватизацією в історії України - "Криворіжсталі" в 2005 році.

Судові ухвали, якими Фонду держмайна заборонялося проводити аукціон, Юлія Тимошенко назвала такими, що "не можуть не викликати огиду".

- Тиньові компанії, які звикли отримувати все безкоштовно, на основі указу президента пішли у суди..., - жалілася прем'єр. І в перший момент здалося, що вона ось-ось оголосить відкрити міжнародну війну Ігорю Коломойському і його партнеру Олександрю Ярославському, які організували бойкот.

Але наступні вислови прем'єра показали її майстром парадоксів.

- І сьогодні замість того, щоб займатись підтримкою бюджету в парламенті, я змушена зустрічатися з інвесторами і виступати як психотерапевт державного масштабу, - перейшла Тимошенко на підвищений тон. - І на конкурсі залишилися три учасники з особливо надійною психікою! Тому я переконана, ми мусимо красиво і надійно провести цю приватизацію!

Вона з щирим гнівом заглядала в загінтовані очі іноземців. У залі не знайшлося нікого, хто б нагадав Юлії Тимошенко, що одним з трьох учасників конкурсу є компанія тих самих Коломойського та Ярославського, дід яких тільки що викликали в Тимошенко "огиду". Втім, у стосунках Коломойського та Тимошенко завжди було нелегко знайти логіку.

Головним досягненням у газовій сфері Юлія Тимошенко назвала формулу, яка записана в її контрактах з Путіним.

- Політика звітності прибранна. Ціна змінюється щокварталу, але ніхто цього не відчуває, - нагадала прем'єр. - Тому вперше Україна і Росія відсвяткують Новий рік абсолютно спокійно, кожен у себе вдома, а не в аеропорту та не в Москві у "Газпромі".

Але цього прем'єру здалося замало. - Я хочу від імені Росії... - Тимошенко зрозуміла, що обмовилася, і тут же поправила сама себе, - Вибачте, від імені України - я хотіла би вибачитися перед країнами, які відчували дискомфорт минулої зими.

Цю помилку за вказівкою пресслужби уряду канал ICTV вирізав з відеOVERSII промови Тимошенко, яку продемонстрували ввечері по телебаченню.

- Я є проєвропейським політиком, - продовжувала Тимошенко, - Я і вся моя команда зробила проєвропейську політику - не лише внутрішньою, а і зовнішньою...

Такий стиль спілкування з гостями мав своє пояснення, яке розтлумачив німецький експерт Александр Рар:

- Європейцям дуже лестить те, як Тимошенко намагається їм сподобатися.

- ...Нам треба підписати Угоди про асоціацію з ЄС до виборів президента, - продовжувала наступ Тимошенко. - Це буде потужним консолідуючим фактором для всіх проєвропейських сил в Україні. І, думаю, ми маємо такий шанс.

Присутній у залі посол Швеції, яка головує в Євросоюзі до 31 грудня 2009 року, зітхнув. Він як ніхто інший знав, що шансів підписати цю угоду до кінця року - нуль цілих нуль десятків.

Розмова підійшла до теми НАТО, де прем'єр запропонувала свою улюблену маніпуляцію.

- Україна не може залишатися сам на сам з викликами сучасного світу. І я з великою надією дивлюся, як набирає потужності Європейська система безпеки і оборони, - сказала Тимошенко. Адресу, за якою знаходиться штаб-квартира цієї міфічної системи, вона не назвала - бо її не існує в природі.

- Орієнтація на Європейську систему безпеки і оборони - це природно для України, де тільки 20% підтримують вступ до НАТО.

Зал, перехопивши дихання, слухав цю аргументацію.

- Але якщо Тимошенко підтримує тільки 20% виборців, то чому вона іде в президенти? - здивувався у розмові з автором цього репортажу політолог Олександр Сушко.

Слово для запитання попросив Марек Сівець - депутат Європарламенту, а в минулому - права рука Квасневського.

- Дуже рада вас бачити! - привіталася Тимошенко, щойно Сівець підвівся на ноги.

- Я хочу вас запитати про перший день після виборів президента, - попросив Сівець. - Як ви будете об'єднувати дві частини українського народу?

- Наша політична сила буде об'єднаною для народу! - не розгубилася Тимошенко. - Під час виборів ми брали достойний результат у всіх областях, на відміну від інших політиків, які мають регіональну спрямованість.

Під оплески, які Тимошенко могла сприйняти як благословення на президентство, вона зійшла з трибуни та попрямувала до меморіального кабінету Вінстона Черчилля в Лівадійському палаці.

- Я не знаю, що із цього вийде, - роздумував Леонід Кучма, проводжаючи поглядом Віктора Черномірдіна, який направився туди на зустріч тет-а-тет з Юлією Тимошенко. - Она же все закроет

своей харизмой, словом... Что будет потом, я не знаю.

- Але ж ви самі дали їй цей квиток у велику політику, - звернувся до нього співрозмовник.

- Да. Но что мне оставалось делать?! - виправдовувався колишній президент за вчинки політичної молодості, - Ко мне пришел Виктор Андреевич и попросил за нее - что мне оставалось делать? Кстаті, если бы не он, я не знаю, где бы она сейчас выступала с речами!..

- А вы себе представляете Тимошенко президентом?

- Мне сложно говорить. У нее есть неприемлемые качества, - Кучма задумався і раптом щось пригадавши, продовжив, - Хотя, я же говорил, говорил же, что она меняется, что первое премьерство ее чему-то научило! Она перестала заниматься вот этой вот ерундой, реприватизацией, ручным управлением... Но ведь все возвращается, понимаете? А этот талант говорить!

Затягуючись черговою цигаркою, Кучма зітхнув:

- Пускай уже как-то без меня с ней разбираются...

Тим часом в кімнаті Черчилля один на один з Тимошенко "розбирався" Черномірдіна. З кімнати попросили вийти навіть Михайла Лівінського, який зазвичай записує в блокнот доручення, які виникають під час двосторонніх зустрічей прем'єра.

Після цього Тимошенко стисло переговорила з німцем Йошкою Фішером, а потім з кімнати знову всі вийшли, а туди зайшов... Віктор Пінчук. Делегація уряду, яка залишилася без справи, накопичилася під дверима.

- Знаєте, що спільного між Черчиллем і Юлією Володимирівною? - спробував розважити присутніх Григорій Немиря.

Поки всі перебирали в голові версії, мовчанку перервала перекладка прем'єра.

- Красномовство! - відповіла вона на вікторину від Немирі.

- Правильно! - зрадів він. - Тільки якщо Черчиллю для цього потрібен був алкоголь, то Юлія Володимирівна обходиться без нього.

Переговори між Тимошенко і Пінчуком затягувалися.

- Скільки вони вже там сидять? - підійшов до дверей Михайло Лівінський.

- Хвилині десять, - відповів Немиря. Лівінський обережно, на декілька сантиметрів відкрив двері та зазирнув усередину. Прем'єр махнула рукою жест "закрий". Пінчук і Тимошенко знову усамітнилися.

Нарешті вони вийшли назовні та пішли до автомобіля глави уряду. Пінчук протягнув їй руку і щось тихо сказав.

- Спасибі! - подякувала йому Тимошенко. Її обличчя осяяла усмішка. Ще пару секунд вони перекинулися фразами. Після чого вона вдруге усміхнулася, протягнула долонь до Пінчука і... ще раз потиснула його руку.

Сергій Лещенко, Мустафа Найем pravda.com.ua

Як Тимошенко закрила роти генералам

Борг за мило, яким цього року милися українські солдати, становить 1,5 мільйони гривень. Коштів на банні послуги на найближчі місяці не виділено. Найвправніші командири частин домовляються з банями про послуги, обіцяючи заплатити пізніше.

Для новоспечених солдатів, яких з четверга призватимуть до Збройних Сил, є лише по одному комплекту осінньої форми. Зимового вбрання немає.

Ще не вирішена проблема харчування солдатів у листопаді-грудні. Гроші на ці цілі наразі не виділені. Укласти договір на харчування з ідальніями, які обслуговують армію, без грошей неможливо.

Цьогорічний військовий бюджет - найменший за останні п'ять років. Він складає 0,8% ВВП. За загальносвітовими нормами, видатки на оборону мають становити близько 3% від ВВП.

Схоже, прем'єр Юлія Тимошенко знайшла оригінальний вихід з цієї катастрофічної для безпеки країни ситуації.

«Керівництву Мініборони не допускати публічних виступів і заяв, що дискредитують діяльність уряду та викривляють дійсний стан справ у Збройних силах».

Це - вказівка з Протоколу засідання Кабінету від 19 серпня 2009 року, який потрапив у бюро журналістських розслідувань «Свідомо». Голоувала на цьому засіданні лідер, яку прихильники раніше порівнювали з Жанною д'Арк. І відбувалося це задовго до славновісного рішення Печерського суду та висловлювання Тимошенко про диктатуру.

Ми звернулися до військових відомств з проханням прокоментувати Протокол.

Відповідь Генштабу: «На ваш запит щодо надання коментарю про документ Кабінету Міністрів повідомляємо, що рішення Кабінету Міністрів Генеральний Штаб Збройних Сил України не коментує, а виконує».

Міністерство оборони відповіло так: «За «візою» тимчасово виконуючого обов'язки міністра (Валерія Іващенко) цей документ доведено до керівників всіх департаментів та управлінь міністерства».

Що було 19 серпня, коли це рішення приймалося? Тоді міністерства надавали останні заявки на фінансування в контексті підготовки урядом проекту бюджету. Генштаб, за нашими даними, подав такі цифри: для підтримки Збройних Сил у нинішньому стані, але з милом, формою та навчаннями, 19,8 мільярда гривень. А якщо до мінімальних потреб додати розвиток армії та озброєнь вийшла сума в 32,4 мільярди.

Уряд Тимошенко вивів власну суму - 8,9 мільярдів гривень на все про все. Саме стільки передбачено витратити на оборону із загального фонду бюджету-2010, проект якого уряд передав до парламенту. Це ті самі 0,8% від залпованого урядом ВВП.

Щоправда, ще 4,2 мільярди гривень записали у спеціальний фонд. Гроші з нього теж можуть піти до Мініборони, якщо вони там з'являться. Наприклад, від продажу військового майна. В останні роки цей фонд, як і видатки з нього, залишилися переважно на папері.

Можливо, саме підготовкою бюджету і можна пояснити фактичну заборону військовим скаржитися на стан справ в армії?

Ми запитали двох попередніх міністрів оборони: чи давалися їм такі вказівки і що вони думають з приводу тимомшенківської.

Анатолій Гриценко повідомив, що під час ухвалення попередніх бюджетів, урядовці, за правило, просили щоб вони дотримувалися єдиної позиції. «Письмово нічого такого не було. Як міністр завжди намагався знайти спільне рішення з питань армії з керівництвом уряду. І лише коли не виходило, виходив у публічну площину». Втім, давати оцінку прем'єрському Протоколу экс-міністр оборони не став.

Це зробив Юрій Єхануров: «Вважав і вважаю відкритість та прозорість влади - ключова умова успішної боротьби з корупцією. Тому бюджет завжди можна було знайти

на сайті відповідного відомства, а вільний обмін думками, в тому числі й критичними, був заперукою ефективної роботи.

Очевидно нині ситуація в оборонній сфері вже настільки «викривлена», що саме правдива інформація з цього приводу є найбільшою військовою таємницею. Тому, напевно, уряд чинить щонайменше «логічно»: наші потенційні супротивники не повинні знати, що українська армія голодує.

Військові накази не обговорюють, а виконують. Обговорення та опротестування протокольного рішення КМУ щодо заборони критики - справа відповідального громадянського суспільства та політиків. Сподіваюсь, вони у нас є».

Як прокоментувала це сама Тимошенко? Спочатку сказала, що вперше чує про таку вказівку. Коли журналіст «Свідомо» продемонстрував їй копію, вона, послаючись на проблеми зору, попросила його зачитати вголос документ. Вислухавши, пояснила: мовляв, військові постійно скаржаться на брак коштів і недофінансування переозброєнь у той час, як уряд збільшує ці видатки. «А як ви думаєте, ми маємо чинити?» - запитала Тимошенко у журналіста.

«А вас не хвилює, що фактично не проводиться навчання? Що наймасштабніші цьогорічні навчання - це тренування загрузки та вигрузки у потяги, оскільки на боєприпаси і моделювання бою із залученням авіації грошей немає?» - запитав зустрічно журналіст.

«Повірте, так було всі роки», - відповіла прем'єр.

Власне, наказавши військовим мовчати, Тимошенко наслідувала приклад росіян. У листопаді минулого року у Росії, за відкриття газети «Коммерсант», з'явилася директива «Про недопущення розголошення відомостей щодо реформування Збройних сил РФ».

Цим документом забороняється розповсюджувати дані про перебіг реформування, а головне - про настрої всередині армії. Коментувати процес можуть лише уповноважені особи. Кілька десятків армійських високопосадовців були звільнені за невиконання того розпорядження. За даними російських ЗМІ, порушення директиви тягне за собою навіть кримінальну відповідальність.

Але є одна відмінність. У РФ цензуру запроваджено задля реформи армії, яка ставить за мету перетворити її на мобільну та добре озброєну силу. В Україні це зроблено аби якомога менше людей помітили руїнацію Збройних Сил.

Анна Бабінець, бюро журналістських розслідувань «Свідомо» pravda.com.ua

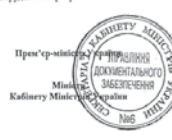
КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПРОТОКОЛ № 53
засідання Кабінету Міністрів України
від 19 серпня 2009 року
Головував ТИМОШЕНКО Ю. В.

Присутні:	ВАСЮНИК І. В., НЕМИРЯ Г. М., ДЕНІСОВА Л. Л., КНЕЗЕВИЧ В. М., КУЧМА В. С., КРУЦЬО П. М., КУЧЕРЕНКО О. В., ЛІВІНСЬКИЙ М. В., МЕЛНИК Ю. Ф., ПАВЛЕНКО Ю. О., ПОЛТАВЕЦЬ В. Л., ПРОДАН Ю. В., ФІШЕРУК Г. Г., ШАНДРА В. М.
Перші заступники (заступники) міністра:	БЕЛІ О. Г., ДІВРОВА В. А., КОРНІЙЧУК С. В., НЕЦІДІСТВИЙ П. О., ПОЛІЩАКОВ П. В., РОМАНОВ С. А., УМАВСЬКИЙ І. Л., ХАНДОГІЙ В. Л., ШЕРЕНКО В. В.
Заступник Генерального прокурора:	КОРНАЄВОВА Т. В.
Перший заступник Голови Секретаріату Президента України - Представник Президента України у Кабінеті Міністрів:	ПЕЛАТАК О. В.
Заступник Керівника Апарату Верховної Ради:	КОЛОВСЬКА П. А.
Заступник Секретаря Ради національної безпеки і оборони:	ЯІВУК І. П.

11. Рішення з окремих питань

- Держкомпраці (ДКП) разом із міністерствами працевлаштування виконавчі органи виступили за розклад за черговою засіданні Уряду заплановані, розроблення яких передбачено за результатами зустрічі Прем'єр-міністра з представниками Виконавчого ради з питань і розроблення окремих, що відбулися 13 жовтня 2009 року.
- Секретаріату Кабінету Міністрів підготувати проект листа Прем'єр-міністра до Верховної Ради з проханням щодо оприлюднення розкладу на 6-й сесії Верховної Ради заплановані, що розроблено Міністерством регіональної організації.
- Міністр, Міністерство Мінкультури та Міністерство працевлаштування виконавчі органи виступили за черговою засіданні Кабінету Міністрів про акт щодо виконання додаткових витрат на фінансування державної установи, «Спеціальний контактний центр».
- Голова Держкомпраці (ДКП) Кучма О. В. інформувати 26 серпня н. р. на засіданні Уряду про стан виконання розкладу Кабінету Міністрів від 21 травня 2009 р. № 562 „Про затвердження обсягів виконання завдань державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності на період до 31 грудня 2009 року”.

Ю. ТИМОШЕНКО

В. КРУЦЬО

Нинішній парламент — загроза для держави

**Старійшина української політики — про те, як «вилікувати»
Верховну Раду, про взаємини з Росією і «п'яту колону» в Україні**

Цього тижня Верховна Рада нарешті запрацювала. Але її вистачило на півдня роботи, після чого депутати із Партії регіонів заблокували трибуну. Отже, доводиться констатувати, що український парламент не функціонує за призначенням уже кілька місяців. І річ не тільки в тім, що трибуна заблокована, а й у тім, що у Верховній Раді немає більшості, а компроміси стають можливими хіба для деструктивних рішень. Народний депутат ВР трьох скликань, відомий у минулому дисидент, один із засновників УРП, колишній активіст ВО «Батьківщина», а тепер — член УНП Степан Хмара каже, що нинішній парламент — один із найгірших в історії України. Навіть у часи, коли у Верховній Раді більшість мали комуністи, навіть тоді, коли «під куполом» засідала тотальна кучмівська більшість, парламент був спроможний на державницькі кроки, каже Степан Ількович. Бувало й таке, що один простий депутат міг вирішити долю всього голосування. У розмові з Героєм України, якому незабаром виповниться 72 роки, ми торкнулися питань як внутрішньої, так і зовнішньої політики.

**«Спочатку треба міняти Раду,
а потім — Конституцію»**

— Степане Ільковичу, як ви оцінюєте діяльність Верховної Ради? Чому так сталося, що впродовж кількох місяців у парламенті не можуть налагодити нормальну роботу?

— Я вважаю, що цей парламент — серйозна загроза для держави. Він ніколи нормально не працюватиме, тому що робота законодавчого органу залежить від складу парламенту. Верховна Рада ніколи не була досконалою. Але якщо порівняти нинішній парламент із першим скликанням — це ж небо і земля! У 1990 році у парламенті були прекрасні депутати з різних областей України, в тому числі і з Донеччини, ті ж Следнев, Маслюк. Нинішній парламент — це наслідок абсолютно недемократичного, мафіозного закону про вибори народних депутатів. Фактично люди були позбавлені права вибору. Обирали партійних лідерів, які самі ж призначали списки партій чи блоків. Таким чином люди виявилися ошуканими.

— Який фактор тут усе-таки домінуючий: персоналії чи виборча і політична системи?

— І те, й інше. Депутати позбавлені будь-якої власної думки, вони змушені виконувати волю своїх лідерів. Бо над ними висить дамоклів меч: якщо будуть незгодні — не потраплять у список. Великі партії — «Батьківщина», Партія регіонів — їх і партіями назвати не можна. Це кланові структури, які є ставлениками великого капіталу. Вони фактично узурпували владу, а зараз ведуть боротьбу за те, щоб закріпити таке становище.

Без нормального парламенту нема нормальної держави. Тому його треба міняти. Як це зробити? Треба змінити закон про вибори.

— Але самій Верховній Раді (особливо якщо говорити про дві найбільші фракції) зовсім не вигідно міняти систему виборів.

— Звичайно, цей парламент не піде на таке. Загалом усі фракції не зацікавлені в такому законі. Тому я бачу єдиний механізм. Президент мусить подати у парламент свій законопроект. Я виступаю за мажоритарну систему. Люди мають знати своїх депутатів. Тоді депутати слухатимуть думку народу — і нехай лише спробують заперечити! Глава держави має право надати законопроекту статус такого, який потребує першочергового розгляду. І якщо Верховна Рада його не ухвалить — то, вважаю, залишається єдиний вихід: звернутися до народу, ініціювати референдум. Я переконаний, що більшість людей підтримали б зміну виборчої системи.

— Як ви ставитеся до думки, що змінити систему можна лише за рахунок внесення змін до Конституції?

— Якщо віддати конституційне питання нинішньому складу парламенту — ви уявляєте, яким буде Основний закон?! Навесні ми вже бачили приклад співпраці БЮТ і Партії регіонів. Під тиском громадськості та журналістів вони відмовилися від політреформи. Злякалися. Але вони не забули цю тему і відклали її до завершення президентських виборів.

Тому я вважаю, що наразі час відкласти питання про зміни до Конституції. Головне — скерувати зусилля на усунення тієї причини, яка дала нам такий парламент. Якщо не змінити Верховну Раду, Основний закон може бути ще гіршим. Вони нам зробиють таку Конституцію, що мало не здасться.

**«Коли до влади
прийдуть маріонетки,
аж тоді Москва втішиться»**

— Степане Ільковичу, як ви оцінюєте недавнє звернення президента Росії Дмитра Медведєва до Віктора Ющенка та хвилю, ним викликаний?

— Заява Медведєва — це брутальний випад проти сусідньої держави. Жоден державний керівник не може дозволити собі такого демонстративного, зухвалого виступу. Це хамство! Виступ Медведєва був розрахований на те, щоб вплинути на ситуацію в Україні, зокрема у передвиборчий час. Російський президент сказав, що не хоче мати справ із нинішнім керівництвом України. «Але, якщо ви станете навколішки — тоді будемо з вами говорити», — читається в його словах.

— Тепер Медведєв уточнює, що заява стосувалася не України загалом, а персонально Віктора Ющенка. Чи можуть стосунки між Україною та Росією змінитися при іншому Президенті?

— Я б перефразував: чи можуть наміри російського керівництва бути іншими? Та ні. Поки вони не відмовляться від своїх імперських амбіцій, поки Росія не стане на шлях демократичного розвитку — її політика щодо сусідів не зміниться. Ставлення Москви до керівництва України може змінитися лише тоді, якщо їм вдасться просунути до влади своїх маріонеток. Наприклад, когось із тих двох кандидатів, які нині розкручуються в Україні як найбільш рейтингіві. Я вважаю, що і Віктор Янукович, і Юлія Тимошенко — прийнятні кандидати для Москви. Якщо до влади придуть маріонетки, тоді Москва скаже: «Молодці, ви гарні хлопці (або дівчата)».

Цей підхід може змінитися тільки тоді, коли Росія стане на демократичний шлях. Коли вона визнає, що на місці СРСР утворилися незалежні

держави, з якими треба рівноправно співпрацювати, а не думати, як їх відкритим чи прихованим способом повернути у лоно імперії.

— Україні під силу боротися з таким натиском північного сусіда?

— Звичайно, під силу. Якби ми навели лад усередині, якби у нас був нормальний парламент, якби у нас був компетентний уряд — це дозволило б проводити сильну зовнішню політику. Якби нормально працювала правоохоронна система, Служба безпеки України...

— ...До речі, багато хто визнає, що нинішня Служба безпеки якраз успішно працює у державних інтересах — і з сепаратистами, й із закордонними діячами, які чинять українофобські прояви.

— Якби СБУ достатньо працювала, Юлія Володимирівна не їздила б із концертами Україною, а ходила б на допити. Я маю на увазі газові угоди з Росією, укладені в січні цього року. Ці угоди — катастрофічні для України! Навіть та держава, яка прогнала війну, не завжди підписує таку контрибуцію, яку підписала українська делегація. Я вважаю, що тут ідеться про зраду національних інтересів. Юлія Володимирівна керувала цим процесом — вона мусить відповідати.

**«Газові угоди,
які Тимошенко «здала» Росії,
— це знекровлення України»**

— Чому ви вважаєте, що це була зрада, а не, наприклад, помилка чи необачність?

— Давайте візьмемо кілька моментів зі змісту угоди. Хіба вони (розробники угоди від України) не знали, що нам не потрібні аж такі великі обсяги газу, які обумовлені в угоді? Знали. І усвідомлювали, що цю умову виконати неможливо. А штрафи за невибрану квоту газу — велетенські! Хіба не розуміли, що Україна погоджується на найнижчу ставку за транзит? Прекрасно знали!

Якби це була помилка, відповідальний діяч потім визнав би цю помилку. Ініціював би перегляд угоди. Хоча очевидно, що це не помилка: в таких речах люди рангу Прем'єра не помиляються. Тому я вважаю це спланованою здачею національного інтересу.

— Якщо говорити про газові угоди, то давайте згадаємо і 2006 рік. Тоді, за прем'єрства Юрія Єханурова, теж було підписано невідгідні угоди. Україна втратила прямий зв'язок з азійськими поставальниками газу, натомість отримала посередників у вигляді «Газпрому» та «Росукренерго». Це до того, що, хто б не очолював уряд, завжди важко говорити про газове питання з Росією.

— Правильно, завжди буде важко. Але де ви бачили, щоб національний інтерес здавався так безпардонно? А після підписання угод Юлія Володимирівна ще й заявляла: «Це — наша перемога, ми виграли!» А по суті — створено механізм фінансового знекровлення України.

Завжди буде важко, бо Росія має свої інтереси. Вона хоче побудувати нову імперію, хоче за рахунок України стати потужною світовою державою і знає, що без України цього не зробить. До всього, їй допомагає «п'ята колона». А ви кажете, що СБУ працює... Якщо вони навіть Ігоря Маркова не можуть закликати до порядку — людину, яка давно мала б сидіти в тюрмі, причому надовго, — то про що мова?

— Росія демонструє щодо України агресивну політику, але це — активна політика. Натомість США і Євросоюз уже просто не знають, що робити з Україною.

— Щодо Сполучених Штатів — то ми ще подивимось. А от Європа, особливо Стара Європа, нас «здає». Але тут нічому дивуватись. Якби у нас була інша політика — вони були б змушені поводитися по-іншому. Якщо ті ж німці, французи бачать, як Україна сама серед білого дня здає свої інтереси, хіба вони можуть ставитися до нас інакше? Ім уже не хочеться дерти горлянку заради України, якщо вона сама собі не може дати раду.

РІЧНИЦЯ

**«Помаранчева революція показала:
українська нація існує»**

— Невдовзі в Україні відзначатимуть п'яту річницю Помаранчевої революції. Люди розчаровані в лідерах, які не виправдали сподівань, а відтак — і в Майдані. Як ви гадаєте, чи буде ще час, коли про цю подію згадуватимуть із піднесенням?

— Люди розчарувалися у владі. Україна мала шанси, але не скористалася ними. Але це не вина Помаранчевої революції. Ми вийшли на Майдан, щоб змінити ситуацію в Україні на краще. Великі події оцінюються з відстані. Революція була унікальним явищем, яке показало, що українська нація існує. Що вона має потенціал і в загрозові моменти може чинити спротив. У світі побачили, що Україна є. Це були щасливі дні. Я не знаю, чи в моєму житті щось подібне ще відбудеться. Хоча я вірю, що Україна розвиватиметься. Наша держава має всі підстави бути потужною і щасливою.

— Що ви назвали б найбільшим негативом, який відбувся за ці п'ять років?

— На жаль, влада не використала імпульс, який дав Майдан. Не відбулося потрібних реформ, насамперед в економіці, правоохоронній системі. Зрештою, не було скасовано отих змін до Конституції. Треба було робити це одразу після виборів. Тим більше що зміни до Конституції приймали незаконно.

— А щодо позитиву?

— Якби не було Помаранчевої революції, то я не знаю, чи ми могли б собі так вільно розмовляти, як зараз. Ми маємо право вільно говорити і працювати на благо держави — це велике завойовання.

Мазохізм по-українськи

Медведева Президентів Ющенку. Менше з тим, треба визнати, що зовнішньополітичний курс України з 2005 року, спрямований на віддалення України від Росії, є помилковим і не відповідає нашим національним інтересам. Дружні, добросусідські відносини двох держав не тільки б не завадили інтеграції нашої країни до Європи, але навіть посприяли б цьому".

Отже, кандидат історичних наук Турчак визнає, що найвище керівництво нинішньої Росії є джерелом великодержавного шовінізму, але закликає Україну якнайбільше до цього джерела наблизитися. Це рівнозначне поради нічному метеликові якнайбільше наблизитися до такого привабливого, спокусливого вогню...

Український мазохізм, що завжди так вабив "визволителів" усіх кольорів і навіть провокував їх лізти в Україну, є одним із найбільш загадкових і небезпечних для українців явищ їхньої культури і психіки. А це означає, що український народ потребує глибокого і безжалюгідного самопсихоаналізу, вивершеної національної самокритики, як писав Іван Дзюба. Бо політичний і соціокультурний мазохізм є однією з найважливіших складових того явища, що Євген Маланюк називав малоросійством.

У сучасних умовах цей мазохізм є продуктом і наслідком відмови українського політичного класу від послідовної деколонізації країни, від нещадної руйнації сталих психоконфлексів колоніально-геноцидної доби. Малоросійство і мазохізм як його складова є сьогодні однією з найбільших внутрішніх загроз і викликів Україні, що паралізує будь-які спроби української влади з наступників колоніальної адміністрації УРСР стати нарешті національною владою України.

Igor Losce
radiosvoboda.org

Київ - У контексті інформаційної війни Кремля проти України привертає увагу реакція на московські звинувачення з боку певної частини українського суспільства. Звісно, Україна не є ідеальною державою, що не дає жодного приводу для критики й претензій. Але критика як на адресу України, так і в бік інших країн має бути доказовою, логічною, такою, що не суперечить здоровому глузду. Безперечно, ці вимоги не стосуються мешканців Кремля, бо їхні претензії до України мають, так би мовити, онтологічний характер і аж ніяк не залежать від наявності чи відсутності українських "гріхів".

Путіна і Медведева обурює факт існування України як такої держави, що не хоче визнавати себе московським "бангустаном" і претендує на незалежну поведінку в межах своїх кордонів і на міжнародній арені.

Вимога логіки і здорового глузду стосується насамперед тих громадян України, котрі часто-густо неадекватно сприймають звинувачення на адресу своєї держави.

Кожен українець потребує психоаналітика? Цю фразу автор цих рядків почув від однієї активістки "Просвіти" на Півдні. Справді, все те, що в Європі почули на адресу України з боку російського президента Медведева, аж ніяк не може бути причиною погіршення відносин між двома цивілізованими державами. Прагнення України самостійно оцінювати власну історію російським лідерам може подобатися чи не подобатися, але це абсолютно не підстава для міждержавного конфлікту. Напевно, відчуваючи штучність своїх вимог до України з точки зору стандартного європейського менталітету, кремлівські вожді пояснюють: мовляв, Росія і Україна мають спільну історію, тому Україна не має права одноосібно, без дозволу Москви її оцінювати. Напевно, в Росії забули екстраполювати цей сумнівний постулат на історію США й Британії, Британії й Індії, Австрії й Чехії, Болгарії й Туреччини, де однак, на відміну від неомперської Росії ніхто не прагне позбавити сусідню державу права самостійних суджень й оцінок.

Цікаво, що питома українське слово "самостійний" уже давно увійшло до російської лексики, але з абсолютно негативним значенням, як синонім сваволі, анархії, некерованості й недисциплінованості. Але ж ніяк не можна вважати антиросійською діяльністю

прагнення незалежної держави, що за історичними мірками нещодавно позбулася тотального контролю з боку метрополії з її асиміляційним тиском, забезпечити пріоритет мові корінної етнічної більшості (до речі, за переписом населення України 2001 року, майже 67% громадян визнали своєю рідною мовою саме українську), що вже через це українська, цілком справедливо, має бути державною мовою.

Вшанування жертв Голодомору як геноциду також не може бути підставою для погіршення міждержавних відносин, як постійне акцентування теми Голокосту з боку Ізраїлю не може бути підставою для погіршення відносин з цією країною (якщо, звісно, не йдеться про особисту роздратованість цим фактом пана Ахмадинежада в Тегерані). Що ж стосується євроатлантичної інтеграції України, то це суверенне право суверенної держави.

Отже, коли сьогодні в інтерв'ю західним ЗМІ президент Росії Дмитро Медведєв звинувачує Україну, що вона нібито веде антиросійську політику, то ця теза є кричущо необґрунтованою. Цього не хочуть помічати ті громадяни України, котрі підтримують російські інвективи проти своєї Батьківщини. Наприклад, нардеп від Партії регіонів Леонід Кожара після відмови Барака Обами від розміщення системи ПРО на теренах Польщі й Чехії, тоном переможця проголосив із екрану 5-го телеканалу, що Україна "повинна припинити проводити агресивну політику проти Росії"... А потенційний кандидат у президенти України Арсеній Яценюк фактично підтримав демарш російського президента, заявивши, що "Ющенко дав підстави Медведеву для такого листа". І таких заподадливих оцінок кремлівського звернення в Україні було чимало.

Звідки такий дивовижний ентузіазм і екстаз в обплывуванні й звинуваченні власної країни? Ентузіазм абсолютно ірраціональний, навіть з огляду на відсторонений об'єктивізм чужинця...

У чому полягає ця "агресія" ягнати проти вовка? Може, Україна утримує на території Росії, всупереч її бажанням, українські військові бази? Може, Україна тим чи іншим способом погрожує Росії застосуванням сили? Чи Україна висуває Росії територіальні претензії? На кожне з цих запитань можна дати тільки одну відповідь: ні. То в чому ж тоді полягає українська агресивність? Напевно, як агресивність сприймається Москвою брак плазування Києва перед Кремлем. Це дуже своєрідний соціо-психологічний феномен, коли відмова від рабської поведінки сприймається як агресія. Справді, коли селянин-кріпак не скидав своєї шапки перед поміщиком, той це сприймав однозначно як бунт. За часів Кучми в Москві звикли до ритуальних самопринижень України, до постійного наголошування на провідній щодо України ролі Росії, до демонстрації Україною такої приємної для Москви "неповноцінності - меншовартості" тощо.

Намагання ж Віктора Ющенка демонструвати самодостатність України в зовнішній і внутрішній політиці не могло не викликати у нових "собірателей землі Руской" обурення.

А назагал, ті українці, які вважають, що це Президент Ющенко чимось образив Росію, повинні зрозуміти, що головною травмою російської свідомості були дві події 1991 року, два найстрашніші українські удари по всій системі "українських" уявлень переважного числа росіян: це 24 серпня і 1 грудня (друге навіть більше). Проголошення незалежності України, під-

тримане понад 90 відсотками виборців, - це головна "кривда" таким росіянам з українського боку. Все решта - похідна.

Стерти з пам'яті української нації ці дві події 1991 року - основна мета чекістського угруповання в Кремлі, тому ворогом Росії буде будь-який лідер України, який перешкоджатиме її досягненню, навіть якщо він буде зранку до вечора співати компліменти Москві. Україна від початку винна перед Москвою своєю незалежністю. Тому відносини двох країн приречені бути поганими, і від України тут нічого не залежить, допоки в Москві не відмовляться від політики регенерації імперії.

Представник Центру Карнегі в Москві, яка належить до найбільш поважних і об'єктивних російських аналітиків, політичний аналітик Лілія Шевцова сказала: "Я не бачу можливості для добросусідських, дружніх, конструктивних відносин Росії з сусідніми країнами, якщо російська політична еліта себе легітимізує і обґрунтовує це за рахунок прагнення командувати своїми сусідами". Отже, як бачимо, йдеться не лише про Україну, а практично про всіх її сусідів...

Мазохізм як чинник політики

Ще французькі філософи XVIII століття стверджували, що всяка жива істота прагне насолоди й уникає страждань, але України ця норма, схоже, не стосується. У твердженнях багатьох українських громадян простежується пропаганда протилежної засади: уникає насолоди і прагнути страждання. Ось, наприклад, тези кандидата історичних наук із Харкова Антона Турчака, опубліковані на шпальтах газети "День": "Я рішучо засуджую пихату великодержавну риторику, що міститься в листі

Передплатний індекс – 96202

ТЕЛЕ РАДІО НОВИНИ

Свідомство про державну реєстрацію:
серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець –
Агентство інформації та реклами

МЕДІА-ЗАХИСТ

вул. Володимира Великого, 18,
Львів, 79053,
тел.: 234 02 97, факс: 297 60 97,
e-mail: dr_novunu@ukr.net

Передрук будь-яких текстових
чи візуальних матеріалів, надрукованих
у газеті, можливий за письмовою
згодою редакції
при обов'язковому посиланні
на видання.

Редакція зберігає за собою право
редагувати та скорочувати матеріали,
які публікує. Редакція не завжди
поділяє думки авторів публікацій.

Матеріали, позначені «на правах
реклами», публікуються
на комерційних умовах.
За достовірність реклами
відповідальність несе рекламодавець.

Передплатний індекс – 96202,
передплатна ціна
на один місяць - 5,68 грн.;
на три місяці - 17,04 грн.;
на шість місяців - 34,08 грн.;
на рік - 68,16 грн.

Державний комітет зв'язку України УДППЗ "Укрпошта"		Ф. СП-1									
АБОНЕМЕНТ		На газету журнал 96202									
«...Новини» (найменування видання)		(індекс видання)									
Кількість комплектів											
На 2009 рік по місяцях											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Кому _____ (Прізвище, ініціали)											
Куди _____ (поштовий індекс) _____ (адреса)											
ДОСТАВОЧНА КАРТКА		На газету журнал 96202									
ПВ місце літер		(індекс видання)									
«...Теле-, радіо-, інтернет-Новини» (найменування видання)											
Вартість		грн. коп.		Кількість комплектів							
передплати		грн. коп.		коп.							
перерахування		грн. коп.		коп.							
На 2009 рік по місяцях											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
поштовий індекс _____				місто _____							
код вулиці _____				село _____							
				район _____							
				область _____							
				вулиця _____							
буд. _____		корп. _____		кв. _____							
Кому _____ (Прізвище, ініціали)											

Редакція:

головний редактор – Олександр Корець,

заступники головного редактора –
Олег Пендерецький, Христина Карась,

технічний редактор – Богдан Богач,
дизайнер – Христина Хоростіль,
відділ політики – Назар Зазай,
відділ економіки – Роман Старший,
відділ мистецтва – Оксана Клименко,
відділ аналітики – Анатолій Горинь,
відділ новин – Валерій Потоцький.

Філії (кореспондентські пункти):
м. Київ – Оксана Клименко,
м. Івано-Франківськ – Ельвіра Блінцова,
м. Тернопіль – Галина Михайлова,
м. Луцьк – Олександра Бігун,
м. Рівне – Григорій Кремінський,
м. Житомир – Павло Письменний,
м. Чернівці – Костянтин Журавчак.

Адміністрація:
директор – Олена Сахарук,
головний менеджер – Віталіна Пенягіна.

Реклама:
Христина Карась тел.: 242 54 80,
факс: 297 60 97,
моб.: 8 097 649 88 70
e-mail: dr_novunu@ukr.net

Технічна підтримка редакції:
НВКФ «Техноекс»,
директор – Олександр Ренн.
Юридичне обслуговування:
Віталій Руцук.

Друк:
«Видавничий дім «Молода Галичина»
(м. Львів, вул. Угорська, 14).
Номер підписано до друку о 21.30.
Зам. № 1058.
Наклад: 30000 прим.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 143,0 м²
Загальна площа – 179,2 м²
Мінімальні розміри ділянки – 18,65 x 25,65 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

<http://www.domywstylu.eu/>